

De studerende har fremhævet, at de ikke altid følte, at studielederen varetog uddannelsens interesser og at vedkommendes rolle som kollega med de øvrige videnskabelige medarbejdere havde en betydelig indflydelse på afgørelserne. Dette forhold kan bl.a. hænge sammen med, at studielederen faktisk ikke kan disponere undervisningsbevillingen. Studienævnet – og de studerende i studienævnet – skal imidlertid have en betydelig indflydelse på studielederens afgørelser, jf. § 8, stk. 4 og bemærkningerne hertil.

Det har været anført, at studielederens adgang til at rekvirere undervisning er uforenelig med institutlederens kompetence til at lede og fordele arbejdet blandt instituttets ansatte. Det er ikke korrekt. Studielederen rekvirerer en bestemt undervisning, mens institutlederen beslutter hvem, der skal forestå undervisningen (hvis instituttet i øvrigt kan levere den ønskede undervisning). Kun såfremt den pågældende lærer ikke leverer relevant undervisning, eller der konstateres dårlig kvalitet i undervisningen, skal studielederen tage personsørgsmål op med institutlederen, eller han skal ophøre med at rekvirere fra det pågældende institut på dette område.

På baggrund af de indtil nu indhøstede erfaringer om ressourcetildelingen vil jeg anmode universiteterne om, at praksis i nødvendig omfang bliver revideret og bringes i overensstemmelse med universitetsloven og dens intentioner. Det er vigtigt, at de studerende via studienævnet og studielederen faktisk får en væsentlig indflydelse på undervisningsudbudet og kvaliteten heraf, og at studielederen herved kan påtage sig ansvaret for uddannelsen.

Med venlig hilsen

Ole Vig Jensen

Spm. nr. S 1230

Til justitsministeren (28/1 97) af:

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

»Hvad er forældelsesfristen for eventuelle retssager mod dem, der udformede prospektet i forbindelse med aktieemissionen i Hafnia i sommeren 1992?«

Begrundelse

Som bekendt mistede såvel Lønmodtagernes Dyrtdidsfond og en række pensionskasser som mange privatpersoner betydelige summer ved aktieemissionen i Hafnia i sommeren 1992, fordi de købte aktier, der nogle få uger efter viste sig at være værdiløse. Det har derfor vakt undren blandt mange pensionskassemedlemmer og mennesker med en opsparing i Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, at fondene ikke har forsøgt ved en retssag at få erstatning for de tabte penge, idet prospektet tilsyneladende har været groft vildledende.

For tiden kører der imidlertid en retssag om sagen, fordi en privatperson har rejst den. Hvis den pågældende vinder sagen, vil der være gode argumenter for, at også andre kan rejse erstatningssag.

For medlemmerne i de nævnte pensionsfonde er det derfor væsentligt at vide, om ledelserne har tid til at vente på, at den nuværende retssag afsluttes, eller om forældelsesfristen gør, at eventuelle retssager bør rejses allerede nu.

Svar (5/2 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet finder af principielle grunde ikke at burde udtale sig om sager, som behandles eller vil blive behandlet ved domstolene.

Justitsministeriet kan dog generelt oplyse, at krav om erstatning for tab i forbindelse med f.eks. aktiekøb som udgangspunkt er undergivet reglerne i forældelsesloven, jf. lov nr. 274 af 22. december 1908 (1908-loven).

Efter 1908-loven gælder der som hovedregel en forældelsesfrist på 5 år. Fristen regnes fra tidspunktet, hvor kravet kan kræves betalt, jf. lovens § 2. Forældelsen afbrydes ved skyldnerens erkendelse af gælden, eller ved at der foretages retslige skridt mod skyldneren.

5-årsfristen suspenderes, hvis fordringshaveren på grund af utilregnelig uvidenhed om sit krav eller om skyldnerens opholdssted er ude af stand til at gøre sit krav gældende. Fristen begynder i så fald først at løbe, når fordringshaveren var eller ved sædvanlig agtpågivenhed ville have været i stand til at gøre sit krav gældende, jf. lovens § 3.

Ved siden af 1908-loven gælder dansk rets almindelige forældelsesfrist på 20 år, jf. Danske